

Sopraan Marina Poplavskaja was zwak als er pianissimo moest worden gezongen.

FOTO KLAAS LEFEBVRE

Reprise van *La traviata* valt bitter tegen

OPERA LA TRAVIATA

Wie De Nederlandse Opera **Wat** Verdi-*La traviata* **Gezien** 6/5 **Waar** Het Muziektheater **Door** Radio Kamer Filharmonie en Koor van DNO o.l.v. Giuliano Carella **Met** Marina Poplavskaja (sopraan), Ismael Jordi (tenor), Dimitris Tiliakos (bariton) **Te zien** 8, 10, 14, 17, 20, 23, 26, 29 en 31/5

★★★☆☆

De veelgeroemde Duitse regisseur Willy Decker maakte zijn tot op het naakte bot uitgekledede enscenering van Verdi's *La traviata* voor de Salzburger Festspiele en de supersterren Anna Netrebko en Rolando Villazón.

Ook op dvd was het een groot genot beide zangers in actie te zien in dat kale decor, bestaand uit een halfronde grijze wand en met als enige rekwisieten een stuk of wat wiflederen bankstellen en een manshoge klok met wijzerplaat. Die klok, legde Decker uit, staat symbool voor de levenscyclus, maar vooral voor de naderende dood van Violetta, de courtisane die aan tuberculose lijdt en de liefde van haar leven verliest omdat moraal en stand in de negentiende-eeuwse hoge Parijse kaste nu eenmaal zwaarder wegen dan gevoelens. Alexandre Dumas fils schreef er zijn *La dame aux camélias* over, de roman die door Verdi (en zijn librettist Piave) in razende vaart in een opera werd omgetoverd – één van zijn allermooiste.

Netrebko en Villazón hadden *La traviata* ook op een leeg podium kunnen zingen en spelen. Zij droegen het drama en hadden verder niks nodig. Toen de productie in 2009 bij De Nederlandse Opera was te zien, gold min of meer hetzelfde. Het was toen de avond van de Russische sopraan Marina Poplavskaja, die een Violetta zong zoals je die alleen in je dromen kunt voorstellen. Heel sterk was ook het aandeel van Andrzej Dobber als de vader van Violetta's amant Alfredo, om nog maar te zwijgen van het Nederlands Philharmonisch Orkest onder leiding van Paolo Carignani.

Begrijpelijkerwijs wilde DNO het publiekssucces

graag nog eens herhalen. Het liefst mét Poplavskaja, wier ster snel steeg, met een volle agenda als gevolg. 'We kunnen slechts hopen dat ze nog eens terugkomt,' schreven we in 2009.

De gebeden werden verhoord. Deze hele maand is *La traviata* nog in het Muziektheater te zien, en ja, ook Poplavskaja is weer van de partij.

Tot zo ver het goede nieuws.

De reprise viel bitter tegen. Eigenlijk was het enige lichtpuntje de ontegenzeggelijke groei van tenor Ismael Jordi als Alfredo, die in 2009 nog wat ietletjes had geklonken, al zong hij in zijn eerste aria *Libiamo* ronduit onzuiver. Gelukkig werd dat gaandeweg beter. Verder was alles minder dan de vorige keer. Bariton Tiliakos als vader Germonet kwam niet in de buurt van de adellijkheid die Andrzej Dobber had laten horen en de Radio Kamer Filharmonie wilde onder leiding van Giuliano Carella maar geen eenheid worden. Carella's Verdi was vooral hoekig en de aangrijpende inleiding van de hoge strijkers klonk op een verkeerde manier kwetsbaar.

En dan Poplavskaja. De timbrale schoonheid van haar stem is nog steeds van een buitencategorie, maar het was schokkend te horen hoeveel slijtage er al lijkt te zijn opgetreden. Met een groot vibrato en een groot volume viel er nog wel wat te camoufleren, maar zodra er pianissimo moest worden gezongen, was er nauwelijks een toon meer en was raak intoneren een luxe die moest worden bevochten. Een pijnlijke ervaring.

We kunnen slechts hopen dat het nog goed komt.

Erik Voermans

TR 080513